

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

VIII. Secundum argumentum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

Alio loco apud Lucam sic Christus: *Necesse est impleri omnia quae scripta sunt in Lege Moysi, & Prophetis, & Psalmis de me.* Item Petrus Actorum primo: *Scriptum est enim in libro Psalmorum: Fiat commoratio eorum deserta, & non sit qui inhabitet in ea, & episcopatum ejus accipiat aliter.* Capite secundo sequenti quatuor è Psalmo decimo quinto commatia recitat; duo è Psalmo secundo, capite quarto; unum indidem, capite decimo tertio. Davidis quoque suffragio Paulus se tuetur Epistolae ad Romanos capite undecimo, & Epistolae ad Ebraeos capite tertio; ejusdem vero sententiam capite sequenti usurpat.

Jam si Ethnicorum ambiamus suffragia, hinc etiam nobis aliquid opis proveniet. Philopatridos Auctor, qui Luciano tribuitur, respexit ad verba isthaec è Psalmo centesimo tertio: *Extendens caelum sicut pellem*, cum dixit: *καταρρύμδος τοῦ οὐρανοῦ ὡς ἐπέταξε ἐπὶ τὸν αἰῶνα, ἐὶ ἄνατον ὡς δῆρην ἐξήπλωσε.* Fidem habe documentis quibus ad religionem Christianam à me erudiris, siquidem vitam aeternam concupiscis: si caelum tanquam pellem expandit. Ex eodem Psalmo, in quo omnem styli sui ἀσπόμετρον ὁ Πῶλος Propheta explicavit, nonnulla transtulit Numenius, quae ab Eusebio adnotata sunt. Translata sunt è Psalms in Orphica, quaedam alia, quae nec Eusebii diligentiam effugerunt. E celebri Psalms quinquagesimi effato, supra à nobis commemorato, Charondæ Thuriorum legislatoris petitum illud reor, quod refert Porphyrius: *Ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλο πνεῦμα πονηρῶν θυσίας τε καὶ δαπάνων, ἀλλὰ ταῖς ψαλμοῦ ἀγαθῶν ἀνδρῶν δικαίων τε καὶ ἡδονῶν ἐπιμεθυσῶσαν.* Dii non gaudent improborum sacrificiis & impensis, sed justis & rectis honorum virorum institutis. Commati huic è Psalmo quinquagesimo sexto: *Filii hominum, dentes eorum arma & sagittae, & lingua eorum gladius acutus*, gemina est sententia ista Solonis, quae linguam hominis nequam gladio esse acutiorem sciscit, & inter ejus effata fertur imprimis.

VII. His satis, ni fallor, comprobatis, superest ut aliqua diluamus pro more nostro argumenta, quae adversus propositas opiniones vel objecta jam sunt, vel obijci certe possunt. Primum inde petitur, quod uni Davidi Psalmorum opus inscribi solet, ac proinde ab uno Davide auctore profectum esse dicendum est. Id probant auctoritate Christi ipsius, qui cum ait apud Lucam: *Ipsè David dicit in libro Psalmorum: Dixit Dominus Domino meo, sede à dextris meis*, totum Psalterium Davidi videtur tribuere. Cui argumento sic occurrit, Davidis nomine Librum inscribi, qui ad plures pertinet; vel quod præcipuam Libri partem ipse condiderit, quemadmodum Ciceronianarum Epistolarum volumen, etsi aliorum plurimorum Epistolis constat, uni tamen Ciceroni, cujus est major Epistolarum pars, tribuitur; vel quod in priscorum hymnorum delectu, novorum adjectione, totoque musico instrumento adornando, Davidis ita enituit cura & industria, uti de ejus nomine tota Psalmorum congeries appellata sit. Qua responsione eo libentius utimur, quod eidem retundendo argumento ab Auctore Synopseos adhibetur. Quod autem scribit alio loco, amicos Ezechiae regis, ex ter mille Davidis Psalmis, centum & quinquaginta selegisse, reliquos vero occulisse, id ita accipio, tria illa Psalmorum millia non à Davide lucubrata fuisse univèrsa, sed ab aliis scripta, ipsum in ordinem, suis etiam additis, disposuisse. Quanquam & id mihi parum videtur verisimile: cum certum sit Psalmos plerosque illuc deinde fuisse adjectos, qui nunc superfunt, ut demonstravimus; unde conficitur totidem è priori numero detrahendos fuisse, ut semper numerus idem centum & quinquaginta constaret: quod vix sane credibile est. Adde Hilarium in Prologo, non Psalmos Davidis, sed librum Psalmorum appellandum decernere, atque ita ab Hieronymo & Augustino appellari.

VIII. Minime fugit Anabaptistas id argumentum, Psalmorum librum hac ratione oppugnare solitos, quod Davidis sibi nomen non præscriberet: quod argumentum quam parum adversus nos valeat, perspicuum est; qui Librum uti Davidi adscriptum non esse fatemur, ita adscribi non debuisse pertendimus; quippe qui non eum solum, sed alios plerosque auctores habeat. Quod autem addunt, unicum Psalmum decimum septimum vere esse Davidis, quippe qui ipsi tribuatur libro secundo Regum, capite vicefimo secundo, nos id non admittimus: nec enim minus vere Davidis est centesimus nonus, quem Davidis esse Christus ipse docet; & alii quem eisdem lemmata in codicibus Ebraicis, Græcis, & Latinis præfixa assignant.

IX. Constat tertium argumentum ex hac clausula in qua desinit Psalmus septuagesimus primus: *Defecerunt laudes David filii Jesse*: unde effici videtur superiores Psalmos esse Davidis, sequentes vero aliorum. Hoc telo libri Psalmorum dignitatem impugnabat Johannes Bodinus, ex persona Salomonis Judæi, in tetro & exitiali opere De abditis rerum sublimium arcanis. Cui argumento simile cudi potest ex his verbis, quae capite vicefimo tertio libri secundi Regum Psalmum Davidis decimum septimum capite præcedenti descriptum excipiunt: *Hac autem sunt verba David novissima*:

Aa ij

Luc. 24. 44.
Act. 1. 20.
Act. 2. 25, & seq.
Act. 4. 25.
Act. 13. 33.
Rom. 11. 9.
Ebr. 3. 7. & 4. 12.
Psalm. 103. 3.
Euseb. Præp. libr. 11. & 12.
Psalm. 50. 18. & seq.
Porphyt. de lib. 2.
Psalm. 56. 5.
Luc. 20. 42.
Hieron. Epist. ad Sophr.
August. de civ. Dei libr. 17. cap. 14.
Math. 22. 43; 44.
Bodin. De arcan. libr. 5.

Refertur
argumenta
Adversario-
rum
Primum ar-
gumentum.
Luc. 20. 42.

Secundum
argumentum.

Tertium ar-
gumentum.